A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2017. március 14.* [i]

„Fellebbezés — Verseny — EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk — 1/2003/EK rendelet — 30. cikk — A hidrogén-peroxid és a perborát európai piacán jogellenes kartellt megállapító bizottsági határozat — E határozat kibővített, nem bizalmas változatának közzététele — Bizonyos információk bizalmas kezelése iránti kérelem elutasítása — A meghallgatási tisztviselő megbízatása — 2011/695/EU határozat — 8. cikk — Bizalmas kezelés — Szolgálati titok védelme — EUMSZ 339. cikk — Az »üzleti titok vagy más bizalmas információ« fogalma — Engedékenység iránti kérelemből származó információk — Bizalmas kezelés iránti kérelem elutasítása — Jogos bizalom”

A C-162/15. P. sz. ügyben,

az **Evonik Degussa GmbH** (székhelye: Essen [Németország], képviselik: C. Steinle, C. von Köckritz és A. Richter Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2015. április 8-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Meessen, M. Kellerbauer és F. van Schaik, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, A. Tizzano elnökhelyettes, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz és E. Regan (előadó) tanácselnökök, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: Illéssy I. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. április 4-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. július 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Evonik Degussa GmbH az Európai Unió Törvényszéke 2015. január 28-i Evonik Degussa kontra Bizottság ítéletének (T-341/12, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:51) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a fellebbezőnek a meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban meglévő feladatáról és megbízatásáról szóló, 2011. október 13-i 2011/695/EU európai bizottsági elnöki határozat (HL 2011. L 275., 29. o.) 8. cikke értelmében hozott, a fellebbező által benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelmet elutasító 2012. május 24-i C(2012) 3534 final bizottsági határozat (COMP/F/38.620 – „hidrogén-peroxid és perborát” ügy) (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti kérelmét.

Jogi háttér

Az 1/2003/EK rendelet

2 A[z EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) „Szakmai titoktartás” című 28. cikke értelmében:

„(1) A 12. és 15. cikk csorbítása nélkül a 17–22. cikk értelmében gyűjtött információkat csak arra a célra lehet felhasználni, amelyre beszerezték azokat.

(2) A 11., 12., 14., 15. és 27. cikkben előirányzott információ cseréjének és felhasználásának [helyesen: cikkben szabályozott információcsere és információfelhasználás] csorbítása nélkül a Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai, ezek tisztviselői, alkalmazottai és az e hatóságok felügyelete alatt dolgozó egyéb személyek, valamint a tagállamok egyéb hatóságainak tisztviselői [helyesen: alkalmazottai] és köztisztviselői nem tárhatják fel az e rendelet alapján általuk szerzett vagy közöttük kicserélt olyan jellegű információkat, amelyek a szakmai titoktartási kötelezettség alá tartoznak. Ez a kötelezettség vonatkozik továbbá a tagállamoknak a 14. cikk alapján a tanácsadó bizottság ülésein részt vevő valamennyi képviselőjére és szakértőjére.”

3 Az említett rendeletnek a „Határozatok közzététele” című 30. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Bizottság az általa a 7–10., 23. és 24. cikk értelmében hozott határozatokat közzéteszi.

(2) A közzététel során megadja a felek nevét és a határozat fő tartalmát, ideértve a kiszabott szankciókat. Tekintetbe veszi a vállalkozások ahhoz fűződő jogos érdekét, hogy üzleti titkaikat megőrizzék.”

A 2011/695 határozat

4 A 2011/695 határozat (8) preambulumbekezdése értelmében:

„A meghallgatási tisztviselőnek független döntőbíróként kell eljárnia, és arra kell törekednie, hogy megoldást találjon az érintett felek […] eljárási jogainak hatékony gyakorlását érintő problémákra, amennyiben azok nem nyernek megoldást a versenyjogi eljárások lefolytatásáért felelős, és az említett eljárási jogokat tiszteletben tartani köteles bizottsági szolgálatokkal történő előzetes kapcsolatfelvételek révén.”

5 E határozat (9) preambulumbekezdése kimondja, hogy „[a] meghallgatási tisztviselő versenyjogi eljárások során történő megbízatását olyan módon kell megszabni, hogy a Bizottság előtt zajló, a[z EUMSZ] 101. és [EUMSZ 102. cikk] […] szerinti eljárások során biztosíthassa az eljárási jogok – különösen a meghallgatáshoz való jog – hatékony gyakorlását”.

6 A 2011/695 határozat 1. cikkének (1) bekezdése szerint a versenyjogi eljárásokban részt vevő meghallgatási tisztviselők feladat- és hatáskörét e határozat állapítja meg.

7 Az említett határozat 1. cikkének (2) bekezdésében szereplő meghatározás szerint a meghallgatási tisztviselő feladata, hogy biztosítsa „az eljárási jogok hatékony gyakorlását a[z EUMSZ] 101. és [EUMSZ] 102. [cikk] végrehajtására irányuló […] Bizottság előtti versenyjogi eljárások […] során”.

8 Ugyanezen határozat 8. cikke, amely az „Iratbetekintés, bizalmas kezelés és üzleti titok” című 4. fejezetében szerepel, a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben a Bizottság olyan információt szándékozik nyilvánosságra hozni, amely bármely vállalkozás vagy személy üzleti titkának vagy egyéb bizalmas információjának minősülhet, a Versenyjogi Főigazgatóság írásban tájékoztatja az utóbbiakat erről a szándékáról és annak indokairól. Meg kell határozni egy olyan határidőt, amelyen belül az érintett vállalkozás vagy személy előterjesztheti az írásbeli észrevételeit.

(2) Ha az érintett vállalkozás vagy személy ellenzi az információk nyilvánosságra hozatalát, a meghallgatási tisztviselő elé terjesztheti az ügyet. Ha a meghallgatási tisztviselő megállapítása szerint az információk nyilvánosságra hozhatók, mivel nem minősülnek üzleti titoknak vagy egyéb bizalmas információnak, illetve nyomós érdek fűződik a nyilvánosságra hozatalhoz, erről a megállapításról indokolt határozatban értesíteni kell az érintett vállalkozást vagy személyt. A határozat meghatározza azt az időpontot, amelyet követően az információt nyilvánosságra hozzák. Az értesítés és a nyilvánosságra hozatal között legalább egy hétnek kell eltelnie.

(3) Az (1) és (2) bekezdés értelemszerűen vonatkozik az információnak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzététel útján történő nyilvánosságra hozatalára is.

[…]”

Az 1049/2001/EK rendelet

9 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 4. cikkének (2), (3) és (7) bekezdése kimondja:

„(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

– természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekei, beleértve a szellemi tulajdont is,

– bírósági eljárások és jogi tanácsadás,

– ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

(3) Az intézmény által belső használatra összeállított vagy az intézmény által kapott, olyan ügyre vonatkozó dokumentumhoz való hozzáférést, amellyel kapcsolatosan az intézmény még nem hozott határozatot, meg kell tagadni, ha a dokumentum közzététele [helyesen: hozzáférhetővé tétele] az intézmény döntéshozatali eljárását súlyosan veszélyeztetné, kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

Az érintett intézményen belüli tárgyalások és előzetes egyeztetések részét képező, belső használatra korlátozott, állásfoglalásokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférést meg kell tagadni a döntés meghozatalát követően is, amennyiben a dokumentum közzététele [helyesen: hozzáférhetővé tétele] az intézmény döntéshozatali eljárását súlyosan veszélyeztetné, kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[…]

(7) Az (1)–(3) bekezdésben megállapított kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt. A kivételek maximum 30 éves időtartamra alkalmazhatók. A magánszférára [helyesen: magánéletre] vagy a kereskedelmi érdekekre vonatkozó kivételek hatálya alá eső dokumentumok és a minősített dokumentumok esetében a kivételek szükség esetén ezen időtartam elteltét követően is alkalmazhatók.”

A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló 2002. évi bizottsági közlemény

10 A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) 4. pontja a következőképpen rendelkezik:

„A Bizottság úgy vélte, hogy a[z Unió] érdekében áll, hogy a vele együttműködő vállalkozásokat kedvező elbánásban részesítsék. A fogyasztók és az állampolgárok titkos kartellek felderítésének és megbüntetésének biztosításához fűződő érdeke nagyobb, mint az azoknak a vállalkozásoknak a megbírságolásához fűződő érdek, amelyek lehetővé teszik a Bizottságnak az efféle praktikák [helyesen: az ilyen magatartások] felderítését és megtiltását.”

11 E közlemény 6. pontja a következőket mondja ki:

„A Bizottság úgy ítéli meg, hogy egy vállalkozás együttműködése egy kartell fennállásának felderítésében önmagában is értéket képvisel. A vizsgálat megindításához vagy a jogsértés felfedéséhez való döntő hozzájárulás indokolttá teheti a bírság alóli teljes mentesség biztosítását az adott vállalkozásnak, feltéve hogy bizonyos egyéb követelmények is teljesülnek.”

12 A 2002. évi engedékenységi közlemény 21. pontja értelmében:

„Annak érdekében, hogy a csökkentésre jogosultságot szerezzen, a vállalkozásnak a Bizottság rendelkezésére kell bocsátania a feltehető jogsértésre vonatkozó olyan bizonyítékait, amelyek jelentős hozzáadott értéket képviselnek a Bizottságnak már rendelkezésére álló bizonyítékok értékéhez képest, és véget kell vetnie a feltehető jogsértésben való részvételének nem később, mint a bizonyíték benyújtása időpontjában.”

13 E közlemény 29. pontja a következőképpen szól:

„A Bizottság tisztában van azzal, hogy e közlemény jogos elvárásokat teremt, amelyekre a vállalkozások számítanak, amikor egy kartell fennállásáról tájékoztatják a Bizottságot.”

14 Az említett közlemény 31–33. pontja kimondja:

„31. A Bizottság gyakorlatának megfelelően azt a tényt, hogy egy vállalkozás a közigazgatási eljárás folyamán együttműködött a Bizottsággal, a határozatban jelzik a bírság alóli mentességnek vagy a bírság csökkentésének indoklása végett. Az a tény, hogy a bírság alóli mentességet vagy a bírság csökkentését biztosítják, nem védi meg a vállalkozást az [EUMSZ 101. cikk] megsértésében való részvételéből eredő polgári jogi következményektől.

32. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy azoknak a dokumentumoknak a bármely időpontbeli nyilvánosságra hozatala, amelyeket e közleménnyel összefüggésben kap, általában ellentétes lenne a helyszíni vizsgálatok és vizsgálati tevékenységek céljának az [1049/2001] rendelet 4. cikkének (2) bekezdése szerinti védelmével.

33. A Bizottsághoz e közleménnyel kapcsolatban intézett bármely írásos nyilatkozat a Bizottság iratainak részét képezi. Azt nyilvánosságra hozni vagy más célokra használni, mint az [EUMSZ 101. cikk] végrehajtása, nem szabad.”

A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló 2006. évi bizottsági közlemény

15 A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2006. C 298., 17. o.; a továbbiakban: 2006. évi engedékenységi közlemény) 40. pontja a következőképpen rendelkezik:

„A Bizottság úgy ítéli meg, hogy azoknak a dokumentumoknak és írásbeli vagy felvett nyilatkozatoknak a nyilvánosságra hozatala, amelyeket e közleménnyel összefüggésben kap, ellentétes [helyesen: általában ellentétes] lenne bizonyos magán, illetve közérdekekkel, mint például a helyszíni vizsgálatok és vizsgálati tevékenységek céljának az [1049/2001] rendelet 4. cikke szerinti védelmével, a határozat elfogadása után is.”

A jogvita előzményei

16 A jogvita előzményei, ahogyan azokat a megtámadott ítélet 1–13. pontja is tartalmazza, a következőkben foglalhatóak össze.

17 Az Európai Bizottság 2006. május 3-án elfogadta az Akzo Nobel NV, az Akzo Nobel Chemicals Holding AB, az Eka Chemicals AB, a Degussa AG, az Edison SpA, az FMC Corporation, az FMC Foret SA, a Kemira OYJ, a L’Air Liquide SA, a Chemoxal SA, a Snia SpA, a Caffaro Srl, a Solvay SA/NV, a Solvay Solexis SpA, a Total SA, az Elf Aquitaine SA és az Arkema SA vállalkozással szemben indított, az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásról szóló C(2006) 1766 végleges határozatot (COMP/F/38.620 – „hidrogén-peroxid és perborát” ügy) (a továbbiakban: PHP-határozat), amelyről összefoglalót tettek közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2006. L 353., 54. o.).

18 A PHP-határozatban a Bizottság megállapította többek között, hogy a Degussa AG – később Evonik Degussa – a hidrogén-peroxid és a perborát ágazatában működő tizenhat másik társasággal együtt az Európai Gazdasági Térség (EGT) területén az EK 81. cikk megsértésében vett részt. Mivel a fellebbező volt az első olyan társaság, amely a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján 2002 decemberében kapcsolatba lépett a Bizottsággal, ez alkalommal pedig teljes mértékben együttműködött azáltal, hogy a jogsértés tárgyában rendelkezésére álló valamennyi információt közölte a Bizottsággal, a bírság alól teljes mentességben részesült.

19 A Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának honlapján 2007-ben közzétették a PHP-határozat első, nem bizalmas változatát.

20 A Bizottság 2011. november 28-án a fellebbezőnek küldött levelében arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy szándékában áll közzétenni a PHP-határozat új, részletesebb, nem bizalmas változatát (a továbbiakban: a PHP-határozat kibővített változata), amely a bizalmas információk kivételével átveszi az említett határozat teljes tartalmát. Ez alkalommal a Bizottság felhívta a fellebbezőt, hogy jelölje meg a PHP-határozatban azokat az információkat, amelyek bizalmas kezelését szándékozik kérni.

21 A fellebbező, mivel úgy ítélte meg, hogy a PHP-határozat e kibővített változata bizalmas információkat, illetve üzleti titkokat tartalmaz, a 2011. december 23-i levélben tájékoztatta a Bizottságot, hogy ellenzi a tervezett közzétételt. Ezen ellenzés alátámasztása érdekében konkrétabban azt állította, hogy az említett változat számos olyan információt tartalmaz, amelyeket a fellebbező a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján közölt a Bizottsággal, továbbá tartalmazza a fellebbező több munkatársának nevét, valamint az üzleti kapcsolataira vonatkozó adatokat. A fellebbező szerint így a tervezett közzététel sérti többek között a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvét, továbbá sértheti a Bizottság vizsgálati tevékenységeit.

22 A Bizottság 2012. március 15-i levelében arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy helyt ad azon kérelmének, hogy a PHP-határozat közzétételre szánt kibővített változatából törölje mindazon információkat, amelyek közvetlenül vagy közvetetten lehetővé teszik a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján szolgáltatott információk forrásának, valamint a fellebbező munkatársai nevének azonosítását. A Bizottság ezzel szemben úgy ítélte meg, hogy nem indokolt bizalmas kezelést biztosítani azon egyéb információknak, amelyek bizalmas kezelését a fellebbező kérte (a továbbiakban: vitatott információk).

23 A 2011/695 határozatban biztosított lehetőséggel élve a fellebbező a meghallgatási tisztviselőhöz fordult annak érdekében, hogy e tisztviselő a PHP-határozat kibővített változatából zárjon ki minden olyan információt, amelyet a fellebbező a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján szolgáltatott.

24 A meghallgatási tisztviselő a vitatott határozatban a Bizottság nevében elutasította a fellebbező által benyújtott, bizalmas kezelés iránti kérelmeket.

25 A meghallgatási tisztviselő mindenekelőtt hangsúlyozta a megbízatásának korlátait, kifejtve, hogy az csak annak vizsgálatát teszi lehetővé számára, hogy valamely információt bizalmasnak kell-e tekinteni, nem pedig azt, hogy orvosolja a fellebbező Bizottsággal szembeni jogos elvárásainak állítólagos megsértését.

26 A meghallgatási tisztviselő továbbá megállapította, hogy a fellebbező egyedül abból az indokból ellenzi a PHP-határozat új, kibővített változatának közzétételét, hogy e változat a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján szolgáltatott információkat tartalmaz, továbbá hogy ezen információk harmadik személyek számára való hozzáférhető tétele a nemzeti bíróságok előtt indított kártérítési keresetek esetén sérelmet okozhatna neki. Márpedig a meghallgatási tisztviselő szerint a Bizottságot széles körű mérlegelési mozgástér illeti meg annak eldöntésekor, hogy a határozatainak fő tartalmánál többet tegyen közzé. Ráadásul a közigazgatási iratanyagban foglalt dokumentumokra utalások önmagukban nem minősülnek üzleti titoknak vagy egyéb bizalmas információnak.

27 A meghallgatási tisztviselő szerint a fellebbező nem bizonyította, hogy súlyos kárt okozhat neki azon információk közzététele, amelyeket annak érdekében közölt a Bizottsággal, hogy a 2002. évi engedékenységi közleményben szabályozott engedékenységi politika előnyeiből részesüljön. A versenyjog megsértéséért a Bizottság által megbírságolt vállalkozás ahhoz fűződő érdeke, hogy a vele szemben kifogásolt jogsértő magatartás részletei ne kerüljenek nyilvánosságra, mindazonáltal nem méltó semmilyen különleges védelemre. Ezzel kapcsolatban a meghallgatási tisztviselő emlékeztetett arra, hogy a kártérítési keresetek az Európai Unió versenypolitikájának szerves részét képezik, ezért

pedig a fellebbező nem hivatkozhat az ahhoz fűződő jogos érdekre, hogy védelemben részesüljön annak veszélyével szemben, hogy a PHP-határozat tárgyát képező jogsértésben való részvétele miatt ilyen kereseteket indítanak ellene.

28 A meghallgatási tisztviselő azt is megállapította, hogy nem rendelkezik hatáskörrel a fellebbező azon érvének megválaszolására, amely szerint az általa az engedékenységi politika keretében a Bizottsággal közölt információk harmadik személyek részére történő hozzáférhetővé tétele az említett politika sérelmével járna, mivel e kérdés meghaladja a meghallgatási tisztviselő megbízatásának korlátait. E tekintetben emlékeztetett arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint egyedül a Bizottság mérlegelheti, hogy milyen mértékben lehet a nyilvánosság tudomására hozni azt a ténybeli és történeti hátteret, amelybe a kifogásolt magatartás illeszkedik, amennyiben e háttér nem tartalmaz bizalmas információkat.

29 A meghallgatási tisztviselő végül megjegyezte, hogy mivel a 2011/695 határozat 8. cikke értelmében ráruházott megbízatás annak mérlegelésére korlátozódik, hogy az információk milyen mértékben tartoznak a szolgálati titok körébe, illetve milyen mértékben kell azokat egyéb jogcímen bizalmasan kezelni, nem rendelkezik hatáskörrel a fellebbező azon érvének megválaszolására, amely szerint az engedékenységi politika keretében közölt információk közzététele indokolatlanul eltérő bánásmódot eredményezne a PHP-határozatban megállapított jogsértés egyéb résztvevőihez képest.

A megtámadott ítélet

30 A Törvényszék Hivatalához 2012. augusztus 2-án érkezett keresetlevelével a fellebbező keresetet nyújtott be, amelyben kérte a vitatott határozat megsemmisítését.

31 Keresetének alátámasztása érdekében a fellebbező öt jogalapra hivatkozott, amelyek közül az első a 2011/695 határozat 8. cikke (2) és (3) bekezdésének a megsértésén, a második a vitatott határozattal kapcsolatos indokolási kötelezettség megsértésén, a harmadik a szolgálati titok megsértésén, továbbá a Bizottság által közzétenni tervezett információk bizalmas jellegének megsértésén, a negyedik a bizalomvédelem, a jogbiztonság és az egyenlő bánásmód elvének megsértésén, az ötödik pedig az 1/2003 rendelet 28. cikkében megfogalmazott célhoz kötöttség elvének megsértésén, továbbá [az EUMSZ 101. cikk] és [EUMSZ 102. cikk], az EGT-Megállapodás 53., 54. és 57. cikke, valamint a 139/2004/EK tanácsi rendelet alapján folytatott eljárásokban a Bizottság aktájába való betekintés szabályairól szóló bizottsági közlemény (HL 2005. C 325., 7. o.) 48. pontjának a megsértésén alapul.

32 A Törvényszék a megtámadott ítéletben a keresetet mint megalapozatlant elutasította.

A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

33 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

34 A Bizottság azt kéri, hogy Bíróság teljes egészében utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

35 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a 2011/695 határozat 8. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésén, a második az EUMSZ 339. cikknek, az 1/2003 rendelet 30. cikkének, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. törvény) (a továbbiakban: EJEE) 8. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 7. cikkének megsértésén, míg a harmadik a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésén alapul.

Az első, a 2011/695 határozat 8. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

36 Az első jogalap lényegében két részből áll, amelyek közül az első azon alapul, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a meghallgatási tisztviselőnek a 2011/695 határozat 8. cikke (2) és (3) bekezdése szerinti, az információk közzétételéről való határozathozatallal kapcsolatos hatáskörét, míg a második azon alapul, hogy a Törvényszék elutasította a fellebbezőnek a tények és a vitatott határozat elferdítésére alapított kifogását.

Az első jogalap első részéről

– A felek érvei

37 Első jogalapjának első részével a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 42–44. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy a meghallgatási tisztviselő nem rendelkezett hatáskörrel az arra alapított érveinek megvizsgálására, hogy a PHP-határozat kibővített változatának közzététele sértené a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvét.

38 A Bizottság az első jogalap első részének elutasítását kéri arra hivatkozva, hogy a meghallgatási tisztviselő nem rendelkezett hatáskörrel az ilyen érvek megvizsgálására, mivel az említett elvek konkrét célja nem az információk vagy dokumentumok bizalmasságának védelme.

– A Bíróság álláspontja

39 A 2011/695 határozat 1. cikkének (1) bekezdése szerint a versenyjogi eljárásokban részt vevő meghallgatási tisztviselő feladat- és hatáskörét e határozat állapítja meg.

40 Az említett határozat 1. cikkének (2) bekezdése értelmében – amint azt ugyanezen határozat (9) preambulumbekezdése világossá tette – a meghallgatási tisztviselő megbízatását olyan módon kell megszabni, hogy a Bizottság előtt zajló, az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk szerinti eljárások során biztosíthassa az eljárási jogok – különösen a meghallgatáshoz való jog – hatékony gyakorlását.

41 E tekintetben a 2011/695 határozat 8. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy amennyiben a Bizottság olyan információt szándékozik nyilvánosságra hozni, amely bármely vállalkozás vagy személy üzleti titkának vagy egyéb bizalmas információjának minősülhet, akkor írásban tájékoztatja az utóbbiakat erről a szándékról, továbbá határidőt határoz meg, amelyen belül az érintett vállalkozás vagy személy előterjesztheti az írásbeli észrevételeit.

42 Amennyiben olyan információról van szó, amely az érintett szerint üzleti titoknak vagy egyéb bizalmas információnak minősülhet, akkor az érintett e határozat 8. cikke (2) bekezdésének megfelelően a meghallgatási tisztviselőhöz fordulva ellenezheti az információk nyilvánosságra hozatalát. Amennyiben ez utóbbi megállapítása szerint a szóban forgó információ nyilvánosságra hozható, akár azért, mert nem minősül üzleti titoknak vagy egyéb bizalmas információnak, akár azért, mert nyomós érdek

fűződik a nyilvánosságra hozatalához, a meghallgatási tisztviselőnek indokolt határozatot kell hoznia, amely meghatározza azt az időpontot, amelyet követően az információt nyilvánosságra hozzák; az értesítés és a nyilvánosságra hozatal között legalább egy hétnek kell eltelnie.

43 Végül az említett határozat 8. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy e rendelkezések értelemszerűen vonatkoznak az információnak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzététel útján történő nyilvánosságra hozatalára is.

44 Ugyanezen határozat 8. cikke ezért – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 41. pontjában kimondta – azon információk uniós jogban szabályozott, jelenleg már az 1/2003 rendelet 28. cikkének (2) bekezdésében előírt védelmének eljárási szintű biztosítására irányul, amelyek a versenyszabályok alkalmazására vonatkozó eljárások során jutottak a Bizottság tudomására.

45 Konkrétabban, a 2011/695 határozat 8. cikke (2) bekezdésének célja azon indokok pontosítása, amelyek alapján a meghallgatási tisztviselő úgy tekintheti, hogy nyilvánosságra hozhatók azok az információk, amelyek bizalmas kezelését az érintett kéri. E rendelkezésből ugyanis kitűnik, hogy az említett meghallgatási tisztviselő úgy tekintheti, hogy az információ nyilvánosságra hozható, ha az valójában nem minősül üzleti titoknak vagy egyéb bizalmas információnak, vagy ha nyomós érdek fűződik a nyilvánosságra hozatalához.

46 Ugyanakkor, jóllehet az említett rendelkezés pontosítja azokat az indokokat, amelyek alapján a meghallgatási tisztviselő úgy tekintheti, hogy az információ nyilvánosságra hozható, ezzel szemben ugyanezen rendelkezés nem korlátozza az uniós jogszabályokra vagy az uniós jog elveire alapított azon indokok körét, amelyekre az érintett a tervezett közzététel ellenzésekor hivatkozhat.

47 A jelen esetben a fellebbező lényegében arra hivatkozott a Törvényszék előtt, hogy a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása olyan jogszerű indoknak minősül, amely igazolhatja, hogy a vitatott információk az uniós jog szerinti védelemben részesüljenek a nyilvánosságra hozatallal szemben, valamint hogy a meghallgatási tisztviselő tévesen alkalmazta a jogot, amikor tartózkodott az ezen elveken alapuló kifogásokról való határozathozataltól.

48 E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 33. pontjában először is kimondta, hogy amikor a meghallgatási tisztviselő a 2011/695 határozat 8. cikke alapján határozatot hoz, nem csupán azt kell megvizsgálnia, hogy az EUMSZ 101. cikk megsértését szankcionáló határozat általa vizsgált változata tartalmaz-e üzleti titkokat vagy hasonló védelemben részesülő egyéb bizalmas információkat, hanem arról is meg kell győződnie, hogy e változat tartalmaz-e olyan egyéb információkat, amelyeket nem lehet nyilvánosságra hozni vagy azért, mert az uniós jogszabályok alapján sajátos védelemben részesülnek, vagy azért, mert olyan információk körébe esnek, amelyek jellegüknél fogva szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartoznak.

49 A Törvényszék ezt követően a megtámadott ítélet 42. és 43. pontjában lényegében megállapította, hogy a bizalomvédelemnek és az egyenlő bánásmódnak a fellebbező által a meghallgatási tisztviselő előtt hivatkozott elvei nem minősülnek az olyan információk nyilvánosságra hozatalával szemben sajátos védelmet biztosító szabályoknak, mint amelyeket a fellebbező az engedékenységben való részesülés érdekében a Bizottsággal közölt, és következésképpen ezek az elvek önmagukban nem tartoznak az olyan információk uniós jogban szabályozott védelme körébe, amelyekről a Bizottság az EUMSZ 101. cikk alkalmazására vonatkozó eljárások keretében szerzett tudomást.

50 A Törvényszék ezért a megtámadott ítélet 43. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy ezek az elvek kívül esnek azon megbízatás keretein, amelyet a 2011/695 határozat 8. cikke ruház a meghallgatási tisztviselőre.

51 Ugyanakkor, amint arra a jelen ítélet 44. pontja emlékeztetett, a 2011/695 határozat 8. cikke azon információk uniós jogban szabályozott védelmének eljárási szintű biztosítására irányul, amelyek a versenyszabályok alkalmazására vonatkozó eljárások során jutottak a Bizottság tudomására. Ezt a védelmet úgy kell érteni, hogy az minden olyan okra vonatkozik, amely igazolhatja a szóban forgó információk bizalmasságának védelmét.

52 Ezt az értelmezést megerősíti egyrészt az, hogy a 2011/695 határozat 8. cikke (2) bekezdésének első mondata minden további korlátozás nélkül úgy rendelkezik, hogy amennyiben az érintett vállalkozás vagy személy ellenzi az információk nyilvánosságra hozatalát, a meghallgatási tisztviselő elé terjesztheti az ügyet.

53 Másrészt ellentétes lenne a meghallgatási tisztviselő megbízatásának a 2011/695 határozat 1. cikkének (2) bekezdésében, illetve e határozat (9) preambulumbekezdésében meghatározott, az eljárási jogok hatékony gyakorlásának biztosítására irányuló célkitűzésével az, ha e tisztviselő az adott információ nyilvánosságra hozatalának ellenzésére alkalmas indokoknak csupán egy részét bírálhatná el.

54 A 2011/695 határozat 8. cikke (2) bekezdésének hatályát jelentősen csökkentené, ha ezt a rendelkezést úgy kellene értelmezni, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 42. pontjában megállapította – az kizárólag a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.), vagy az 1049/2001 rendeletben foglaltakhoz hasonló, kifejezetten az információk nyilvánosságra hozatallal szembeni védelmét szolgáló szabályok figyelembevételét teszi lehetővé a meghallgatási tisztviselő számára.

55 Ebből az következik, hogy az olyan információk nyilvánosságra hozatalának korlátozására alkalmas indokok, mint amelyeket a fellebbező az engedékenységben való részesülés érdekében a Bizottsággal közölt, nem korlátozódnak kizárólag az ezen információk nyilvánosságra hozatallal szembeni sajátos védelmét biztosító szabályokra alapított indokokra, és a meghallgatási tisztviselőnek az uniós jog szabályaira vagy elveire alapított indokon alapuló minden olyan kifogást meg kell tehát vizsgálnia, amelyre az érintett a szóban forgó információk bizalmasságának védelme érdekében hivatkozik.

56 Ezért a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 44. pontjában kimondta, hogy a jelen ügyben a meghallgatási tisztviselő helyesen állapította meg a tervezett közzététellel szembeni azon kifogások elbírálására való hatáskörének hiányát, amelyeket a fellebbező a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása alapján hozott fel.

57 Következésképpen a fellebbezés első jogalapja első részének helyt kell adni, anélkül hogy szükség lenne a második részének megvizsgálására.

A második, az EUMSZ 339. cikknek, az 1/2003 rendelet 30. cikkének, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének, az EJEE 8. cikkének és a Charta 7. cikkének megsértésére alapított jogalapról

58 A második jogalapjának négy részével a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a vitatott információk nem bizalmasak, és azokat nem védi a bizalmas jellegükön kívüli más indok sem az esetleges közzététellel szemben.

A második jogalap első részéről

– A felek érvei

59 Második jogalapjának első részével a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 84–86. és 162. pontjában tévesen állapította meg, hogy a vitatott információk elvesztették bizalmas jellegüket pusztán azért, mert öt évnél régebben keletkeztek. A fellebbező szerint ezek az információk a piaci helyzetének lényegi elemeit képezték és képezik még mindig, mivel – ahogy arra egyébiránt a Törvényszék rámutatott – a közzétételük súlyos kárt okozhat számára.

60 A Törvényszék által a megtámadott ítélet 84. pontjában e megállapítás alátámasztása érdekében hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható a jelen ügyre, mivel ez az ítélkezési gyakorlat nem az engedékenységet kérelmezők által közölt információk interneten való közzétételére vonatkozik, hanem az uniós bíróságok előtt folyamatban lévő eljárásokban részt vevő többi félre vonatkozó titkos vagy bizalmas információk nyilvánosságra hozatalára.

61 Ráadásul az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdéséből kitűnik, hogy a gazdasági érdekek még a 30 éves időszak lejártát követően is akadályát képezhetik az információk közzétételének.

62 Végül egy olyan vélelem elismerése, amely szerint az engedékenységet kérelmezők által szolgáltatott információk öt év elteltével elvesztik bizalmas jellegüket, az ilyen kérelmet előterjesztők által tett nyilatkozatok védelmének megszüntetését eredményezné, mivel a bizottsági kartelleljárások időtartama általában meghaladja az öt évet.

63 A Bizottság a fellebbezés második jogalapja első részének elutasítását kéri.

– A Bíróság álláspontja

64 Ami először is a fellebbező azon érvelését illeti, amellyel azt rója fel a Törvényszéknek, hogy olyan szabályt alkalmazott az engedékenységben való részesülés érdekében közölt információk közzétételére, amely nem ültethető át a jelen ügy összefüggéseire, rá kell mutatni arra, hogy az öt éve vagy annál régebben keletkezett, korábban titkos vagy bizalmas információk az idő múlásával főszabály szerint elavultnak tekintendők, és ezáltal elvesztik titkos vagy bizalmas jellegüket, hacsak az e jellegre hivatkozó fél kivételesen nem bizonyítja, hogy koruk ellenére ezek az információk még mindig lényegi elemeit képezik a saját vagy érintett harmadik személyek piaci helyzetének. A megdönthető vélelemhez vezető e megfontolások érvényesek mind az uniós bíróságok előtt folyamatban lévő eljárások keretében beavatkozó felek tekintetében történő, bizalmas kezelés iránti kérelmek, mind pedig a versenyjog megsértését megállapító határozat Bizottság általi közzétételére tekintettel benyújtott, bizalmas kezelés iránti kérelmek összefüggésében is.

65 A jelen esetben a Törvényszék – e szabálynak a megtámadott ítélet 84. pontjában való kifejtését követően – ezen ítélet 85. pontjában rámutatott arra, hogy jóllehet a vitatott információk mindegyike több mint öt éve keletkezett, sőt azok többsége több mint tíz éve keletkezett, a fellebbező nem terjesztett elő semmilyen kifejezett érvelést annak alátámasztása érdekében, hogy koruk ellenére az említett információk még jelenleg is lényegi elemét képezik saját vagy valamely harmadik személy piaci helyzetének. A fellebbező megelégedett annak kijelentésével, hogy a PHP-határozat kibővített változatának számos szövegrésze a jogsértést megvalósító tényállás ismertetése mellett a fellebbező üzleti kapcsolataira és árpolitikájára vonatkozó információkat is tartalmaz.

66 Végül a Törvényszék a megtámadott ítélet 86. pontjában megállapította, hogy még ha feltételezzük is, hogy egyes vitatott információk bizonyos időszakban üzleti titkoknak minősülhettek, ezeket az információkat már mindenképp elavultaknak kell tekinteni. Ráadásul a fellebbező nem bizonyította, hogy miért lenne még mindig indokolt, hogy ezekre az információkra kivételesen kiterjedjen az 1/2003 rendelet 30. cikkének (2) bekezdésében e címen biztosított védelem.

67 Ebből az következik, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 84–86. pontjában szereplő okfejtése nem minősül téves jogalkalmazásnak.

68 Másodszor, meg kell állapítani, hogy a fellebbező a fellebbezés második jogalapjának első része keretében arra hivatkozik, hogy ellentmondás van a megtámadott ítélet 85. pontjában, illetve 105. pontjában szereplő azon két értékelés között, miszerint az érintett információk az elavult jellegük miatt nem bizalmasak, illetve hogy ezen információk közzététele súlyos kárt okozhat a fellebbező számára.

69 E tekintetben ugyanakkor rá kell mutatni arra, hogy ez az érv a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul. Ugyanis ezen ítélet 85. pontjában a Törvényszék mindössze megállapította a vitatott információk elavult jellegét, ezzel utasítva el a fellebbező arra irányuló kérelmét, hogy üzleti titok vagy bizalmas jellegű kereskedelmi információ címén biztosítsa ezen információk védelmét, míg a Törvényszéknek az említett ítélet 105. pontjában szereplő azon megállapítása, amely szerint a vitatott információk nyilvánosságra hozatala súlyos kárt okozhat a fellebbezőnek, a második feltétel megvizsgálásának keretébe illeszkedik azon három feltétel közül, amelyeknek teljesülniük kell a jelen esetben az engedékenységi politika keretében a Bizottsággal közölt információk bizalmasságának védelméhez.

70 Harmadszor, a fellebbező azon érvelése, amely szerint a Törvényszék elismerte azt az általános vélelmet, amely szerint az engedékenységet kérelmezők által szolgáltatott információk öt év elteltével elvesztik bizalmas jellegüket, és amely vélelem az engedékenységi politika keretében tett nyilatkozatok védelmének megszüntetését eredményezné, szintén a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul. Amint arra a főtanácsnok az indítványának 136–139. pontjában rámutatott, az ilyen érvelés figyelmen kívül hagyja azt, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 84–86. pontjában e vélelmet kizárólag a fellebbező azon állításának elutasításával kapcsolatban alkalmazta, miszerint a tervezett közzététel érzékeny kereskedelmi információkat tartalmaz, következésképpen az említett vélelem alkalmazása nem érinti a fellebbező azon a tényen alapuló külön kifogásának a Törvényszék általi vizsgálatát a megtámadott ítélet 88–122. pontjában, hogy a vitatott információk az engedékenységi nyilatkozatból származnak. Ezen érvelést ennélfogva mint megalapozatlant szintén el kell utasítani.

71 A fentiekre tekintettel a második jogalap első részét el kell utasítani.

A második jogalap második részéről

– A felek érvei

72 A második jogalap második részével a fellebbező először is arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 92. és 93. pontjában a Törvényszék figyelmen kívül hagyta az 1049/2001 rendelet hatályát és a kapcsolódó ítélkezési gyakorlatot. Az engedékenységet kérelmezők nyilatkozataiból származó, a bizottsági határozatok nem bizalmas változataiban szereplő szövegrészek közzétételére is alkalmazni kell a Bíróság által a 2014. február 27-i Bizottság kontra EnBW ítéletben (C-365/12 P, EU:C:2014:112) kifejtett általános vélelmet, amely szerint e közzététel sérti a Bizottság vizsgálati tevékenységeinek célját és a kartellel kapcsolatos eljárásban részt vevő felek kereskedelmi érdekeit.

73 Másodszor, a fellebbező állítása szerint a megtámadott ítélet 93. és 117. pontjában szereplő megállapítások téves jogalkalmazáson alapulnak, mivel a Törvényszék e pontokban különbséget tett az engedékenység iránti kérelmet előterjesztők által közölt dokumentumok főszabály szerint jogellenes közzététele, illetve az e dokumentumokból származó információk – például az e kérelmezők által tett nyilatkozatok kivonatai – jogszerű közzététele között.

74 Harmadszor, a fellebbező azt állítja, hogy a vitatott információk közzététele ellentétes azokkal az ígéretekkel, amelyeket a Bizottság tett a 2002. évi engedékenységi közlemény 32. pontjában, illetve a 2006. évi engedékenységi közlemény 40. pontjában.

75 Negyedszer, a fellebbező arra hivatkozik, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 119. pontjában megállapított, a fellebbező mint engedékenységet kérelmező az engedékenységi politika hatékonyságának védelméhez fűződő saját és különleges érdekkel rendelkezik.

76 A Bizottság a fellebbezés második jogalapja második részének elutasítását kéri.

– A Bíróság álláspontja

77 Először is, ami a fellebbező azon érvét illeti, amely szerint az ítélkezési gyakorlat azon feltételeket szűkítő szabályai, amelyek mellett a Bizottság az 1049/2001 rendelet alapján harmadik személyek számára hozzáférhetővé teheti az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk alkalmazására irányuló eljárásra vonatkozó közigazgatási iratanyagban foglalt dokumentumokat, mindenekelőtt hangsúlyozni kell, hogy az 1049/2001 rendelet nem alkalmazható a jelen ügy összefüggésében, mivel ez az ügy az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító bizottsági határozatban szereplő információk közzétételével kapcsolatos. Felmerül tehát a kérdés, hogy e rendelet jelen esetben való alkalmazhatatlansága ellenére is alkalmazni kell-e az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk megsértését megállapító határozatok közzétételére az említett rendelet alapján született ítélkezési gyakorlatot, amellyel a Bíróság elismerte azon általános vélelem fennállását, amely igazolhatja az EUMSZ 101. cikk alkalmazására vonatkozó iratanyagban szereplő dokumentumok hozzáférhetővé tételének megtagadását (lásd ebben az értelemben: 2014. február 27-i Bizottság kontra EnBW ítélet, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 92. és 93. pont).

78 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító határozat nem bizalmas változatának közzétételét az 1/2003 rendelet 30. cikke írja elő. E rendelkezés az uniós versenyjog hatékony alkalmazásával kapcsolatos megfontolásoknak tesz eleget, mivel az ilyen közzététel többek között segíti az EUMSZ 101. cikkbe ütköző jogsértések sértettjeit az e jogsértések elkövetőivel szembeni kártérítési kereseteik tekintetében. E különböző érdekeket ugyanakkor együtt kell mérlegelni az uniós jog által többek között az érintett vállalkozások számára biztosított jogok, így a szakmai vagy üzleti titok védelméhez való jog, vagy az érintett magánszemélyek számára biztosított jogok, például a személyes adatok védelméhez fűződő jog védelmével.

79 A harmadik személyek bizottsági iratanyagba való betekintésére, illetve a jogsértéseket megállapító határozatok közzétételére vonatkozó rendszer közötti e különbségekre tekintettel az 1049/2001 rendelet értelmezéséből fakadó, a fellebbező által hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható a jogsértéseket megállapító határozatok közzétételével összefüggésben.

80 Másodszor, a fellebbező arra hivatkozik, hogy a vitatott információk közzététele magában foglalja az engedékenységet kérelmező által tett nyilatkozatokból származó információk közzétételét is. Álláspontja szerint az ilyen közzététel az említett nyilatkozatokból vett „szó szerinti idézetek” és „kivonatok” közzétételével lenne egyenlő, ami nem engedhető meg.

81 E tekintetben nem vitatott, hogy – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 5. és 6. pontjában rámutatott – a fellebbező az engedékenységi politika címén számos információt közölt a Bizottsággal a bírság alóli teljes mentességben való részesülés érdekében. A Bizottság a 2012. március 15-i levelében helyt adott azon kérelemnek, hogy a PHP-határozat közzétételre szánt részletesebb, nem bizalmas változatából törölje azon információkat, amelyek közvetlenül vagy közvetetten lehetővé teszik a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján szolgáltatott információk forrásának, valamint a fellebbező munkatársai nevének azonosítását.

82 Amint az a megtámadott ítélet 88. pontjából kitűnik, a Törvényszék előtt a fellebbező arra hivatkozott, hogy a vitatott információkat önmagában azon az alapon bizalmasan kell kezelni, hogy azokat a fellebbező önként közölte a Bizottsággal annak érdekében, hogy az engedékenységi politika előnyeiben részesüljön.

83 Ezen érvre válaszul a Törvényszék a megtámadott ítélet 93. pontjában többek között úgy ítélte meg, hogy amennyiben sor kerülne a jogsértést megvalósító tényállásra vonatkozó azon információk közzétételére, amelyek a PHP-határozat 2007-ben közzétett, nem bizalmas változatában nem szerepeltek, ez nem járna azzal az eredménnyel, hogy harmadik személyeknek kiadnák a fellebbező által a Bizottsághoz benyújtott engedékenység iránti kérelmeket, továbbá a fellebbező által az engedékenységi politika címén tett szóbeli nyilatkozatokat tartalmazó jegyzőkönyveket, vagy azokat a dokumentumokat, amelyeket a fellebbező a vizsgálat során önként nyújtott be a Bizottsághoz.

84 Végül, a megtámadott ítélet 139. pontjában a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy a Bizottság úgy határozott, hogy a PHP-határozat kibővített változatából töröl minden olyan információt, amely lehetővé teszi azon információk forrásának közvetlen vagy közvetett azonosítását, amelyeket a fellebbező az engedékenységi politika előnyeiben való részesülés érdekében közölt vele.

85 A megtámadott ítélet e különböző szövegrészeiből kitűnik, hogy a fellebbező által a Törvényszék előtt kifejtett, a vitatott információk bizalmasságára vonatkozó érvelés általában ezen információk összességére vonatkozott, azon az alapon, hogy azokat az engedékenységi politika keretében önként közölték a Bizottsággal. Ugyanezen szövegrészekből kitűnik, hogy a Törvényszék egyáltalán nem mondta ki azt, hogy a Bizottság a PHP-határozat kibővített változatának közzétételével jogosult közzétenni a fellebbező által az engedékenységben való részesülés céljából tett nyilatkozatokból vett szó szerinti idézeteket.

86 E körülmények között a fellebbező által a második jogalap e második részének keretében előadott érvelés, amely szerint a Törvényszék elismerte, hogy a Bizottság közzéteheti a PHP-határozat azon kibővített változatát, amely a Bizottság által nyújtott engedékenységben való részesülés céljából a fellebbező által tett nyilatkozatból vett szó szerinti idézeteket tartalmaz, a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul, és azt el kell utasítani.

87 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az olyan dokumentumokból származó információk szó szerinti idézetek formájában való közzététele, amelyeket valamely vállalkozás az engedékenységi nyilatkozat alátámasztása érdekében szolgáltat a Bizottság számára, eltér a magából e nyilatkozatból vett szó szerinti idézetek közzétételétől. Míg az elsőt a többek között az üzleti titok, a szolgálati titok vagy más bizalmas információk védelmének tiszteletben tartása mellett engedélyezni kell, a másodikra semmilyen esetben nem kerülhet sor.

88 Harmadszor, a fellebbező azt állítja, hogy a Bizottság nem jogosult a vitatott információk közzétételére, mivel azok a fellebbező engedékenységi nyilatkozataiból származnak, ezért az ilyen közzététel ellentétes lenne a Bizottság által a 2002. és a 2006. évi engedékenységi közleményben tett ígéretekkel, és veszélyeztetné az engedékenységi politika hatékonyságát.

89 E tekintetben a 2002. évi engedékenységi közleménynek a fellebbező engedékenységi kérelme benyújtása időpontjában hatályos változata 3–7. pontjából kitűnik, hogy e közlemény kizárólag azon feltételek megállapítására irányul, amelyek mellett valamely vállalkozás a bírság alóli mentességben vagy a bírság összegének csökkentésében részesülhet.

90 Így e közlemény 4. pontja rámutat arra, hogy az Unió érdekében áll, hogy a vele együttműködő vállalkozásokat kedvező elbánásban részesítse. Ezenfelül az említett közlemény 6. pontja kifejti, hogy a vizsgálat megindításához való döntő hozzájárulás indokolttá teheti a bírság alóli mentesség biztosítását a mentességet kérő vállalkozás számára.

91 Egyébiránt a 2002. évi engedékenységi közlemény 8–27. pontjában foglalt szabályok kizárólag a bírságok kiszabására és az összegük megállapítására vonatkoznak.

92 Ezt az értelmezést kifejezetten megerősíti e közlemény címe, valamint a 31. pontja, amelynek értelmében a bírság alóli mentességben vagy a bírság összegének csökkentésében való részesülés ténye nem védi meg a vállalkozást az EUMSZ 101. cikk megsértésében való részvételének polgári jogi következményeitől.

93 Az engedékenységi politikában részt vevő vállalkozás által szolgáltatott információk Bizottság általi kezelését illetően igaz, hogy az említett közlemény 29. pontjában a Bizottság elismeri, hogy tisztában van azzal, hogy ugyanezen közlemény jogos elvárásokat teremt, amelyekre a vállalkozások számítanak, amikor egy kartell fennállásáról tájékoztatják a Bizottságot.

94 E tekintetben a 2002. évi engedékenységi közlemény egyrészt a 32. pontjában előírja, hogy azoknak a dokumentumoknak a bármely időpontbeli nyilvánosságra hozatala, amelyeket a Bizottság e közleménnyel összefüggésben kap, általában ellentétes lenne a helyszíni vizsgálatok és vizsgálati tevékenységek céljának az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése szerinti védelmével, másrészt pedig a 33. pontjában úgy rendelkezik, hogy a Bizottsághoz e közleménnyel kapcsolatban intézett bármely írásos nyilatkozat a Bizottság iratainak részét képezi, és azt nyilvánosságra hozni vagy más célokra használni, mint az EUMSZ 101. cikk végrehajtása, nem szabad.

95 Ezért az engedékenységi nyilatkozatok védelme érdekében a Bizottság a 2002. évi engedékenységi közlemény elfogadásával az e közleménnyel összhangban hozzá intézett írásbeli nyilatkozatokkal kapcsolatos szabályokat tett magára nézve kötelezővé, amely nyilatkozatok nyilvánosságra hozatalát a Bizottság általában úgy tekinti, hogy az ellentétes lenne a helyszíni vizsgálatok és vizsgálati tevékenységek céljának az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése szerinti védelmével, amint az az említett közlemény 32. és 33. pontjában is szerepel.

96 Ugyanakkor az említett szabályoknak sem a célja, sem a hatása nem az, hogy megtiltsa a Bizottság számára az EUMSZ 101. cikk megsértését képező tényállási elemekre vonatkozó olyan információk közzétételét, amelyeket az engedékenységi politika keretében nyújtottak be a számára, és amelyek más címen nem részesülnek a közzététellel szembeni védelemben.

97 Következésképpen az EUMSZ 101. cikk szerinti eljárás keretében a Bizottsággal együttműködő vállalkozás kizárólag arra a védelemre tarthat igényt, amely egyrészt a bírság alóli mentességgel, illetve a bírság csökkentésével kapcsolatos, amelyben a vállalkozás azért cserében részesül, hogy olyan bizonyítékot szolgáltat a Bizottság számára a feltehető jogsértésről, amely jelentős hozzáadott értéket képvisel a Bizottságnak már rendelkezésére álló bizonyítékok értékéhez képest, és amely másrészt azzal kapcsolatos, hogy a Bizottság nem hozza nyilvánosságra a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján hozzá intézett dokumentumokat és írásbeli nyilatkozatokat.

98 Ezért a fellebbező állításával szemben a tervezetthez hasonló, az 1/2003 rendelet 30. cikke alapján az üzleti titok tiszteletben tartásával történő közzététel nem veszélyezteti azt a védelmet, amelyre a fellebbező a 2002. évi engedékenységi közlemény értelmében igényt tarthat, mivel a jelen ítélet előző pontjában megállapítottaknak megfelelően ez a védelem kizárólag a bírság megállapítására és az e közleményben kifejezetten említett dokumentumok és nyilatkozatok kezelésére vonatkozhat.

99 Ebből az következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 93. és 117. pontjában nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a fellebbező által az engedékenységi politika keretében a Bizottsággal közölt információk kezelését elemezte. A fellebbező által e címen előadott érvelést ezért el kell utasítani.

100 Végül, negyedszer, a fellebbező azon érvelése, amely szerint az engedékenységi politika hatékonyságának védelméhez fűződő saját és különleges érdekkel rendelkezik, szintén nem alkalmas a fenti megfontolások megkérdőjelezésére.

101 E tekintetben elegendő annak megállapítása, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 119. pontjában helyesen kimondta – az engedékenységi politika hatékonyságának védelme nem minősül a fellebbező saját és különleges érdekének.

102 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalap második részét el kell utasítani.

A második jogalap harmadik részéről

– A felek érvei

103 Második jogalapjának harmadik részével a fellebbező másodlagosan azt állítja, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 107–111. pontjában kimondottakkal ellentétben a vitatott információkat védelemben kell részesíteni a tervezett közzététellel szemben, mivel teljesülnek azok a feltételek, amelyeket a Törvényszék a 2006. május 30-i Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ítéletben (T-198/03, EU:T:2006:136) fogalmazott meg. Ezért a Törvényszéknek meg kellett volna állapítania, hogy a fellebbező érdekei védelemre méltóak.

104 A fellebbező szerint nem abban áll az érdeke, hogy elkerülje a kártérítés megfizetésére való kötelezést vagy a Bizottság által a szóban forgó jogsértés megvalósulására vonatkozóan tett megállapítások nyilvánosságra hozatalát, hanem inkább abban, hogy visszatartsa a Bizottságot a 2002. és a 2006. évi engedékenységi közleményben előírt, azon nyilatkozatokat megillető védelem semmibe vételétől, amelyeket kizárólag az engedékenységi politika céljaira készített abban a hitben, hogy e nyilatkozatok bizalmasságát megőrzik.

105 Ezenfelül a Törvényszék által a megtámadott ítélet 149. pontjában megállapítottakkal ellentétben a tervezett közzététel nyilvánvalóan hátrányos helyzetbe hozná a fellebbezőt a kartell többi résztvevőjével szemben, akik nem működtek együtt a Bizottsággal az engedékenységi politika alapján. Amennyiben a PHP-határozat vonatkozó szövegrészei nem minősülnek a Bizottság saját megállapításainak, hanem kizárólag az engedékenységi kérelmet előterjesztők által tett nyilatkozatok szó szerinti átvételének, akkor e szövegrészek nyilvánosságra hozatala lényegesen nagyobb hatást gyakorolna az engedékenységet kérelmezőkre a kartellnek a Bizottsággal együtt nem működő résztvevőivel szemben. A Törvényszék ezért a megtámadott ítélet 164. pontjában megsértette az egyenlő bánásmód elvét.

106 A Bizottság a fellebbezés második jogalapja harmadik részének elutasítását kéri.

– A Bíróság álláspontja

107 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a fellebbező nem kérdőjelezi meg a Törvényszék által a megtámadott ítélet 94. pontjában tett megfontolásokat, amelyek szerint három feltételnek együttesen kell teljesülnie ahhoz, hogy a jogvitában szereplőhöz hasonló információk az üzleti titok védelmének körébe essenek, és így e címen védelemben részesüljenek.

108 Ezzel szemben a fellebbező e rész keretében kifogásolja e feltételek közül az utolsónak a jelen ügyre való, Törvényszék általi alkalmazását, és következésképpen a megtámadott ítélet 110. pontjában tett azon megállapítást, miszerint az érdekei nem méltóak védelemre.

109 E tekintetben, amint azt a jelen ítélet 82. és 85. pontja megállapította, a fellebbező által a Törvényszék előtt annak alátámasztása érdekében előadott érvelés, hogy a vitatott információk nyilvánosságra hozatalának elmaradásához fűződő érdeke védelemre méltó, az információk összességére vonatkozott abból az indokból, hogy ezeket az információkat az engedékenység iránti kérelem keretében közölte a Bizottsággal. Ezt az érvelést egyáltalán nem összpontosította a közvetlenül az engedékenységi nyilatkozatából vett esetleges szó szerinti idézetekre.

110 E körülmények között a Törvényszék által a megtámadott ítélet 107–111. pontjában, és különösen 110. pontjában azzal kapcsolatban elvégzett értékelést, hogy a fellebbező tekintetében nem áll fenn védelemre méltó érdek a Bizottsággal közölt információkkal összefüggésben, szükségképpen úgy kell érteni, hogy az nem vonatkozik az ilyen idézetekre, és kizárólag a fellebbező által az engedékenység iránti kérelmének alátámasztása érdekében szolgáltatott dokumentumokból származó információkra irányul, amelyek részletekkel szolgálnak a jogsértés tényállási elemeiről és a fellebbező abban való részvételéről.

111 A Törvényszék értékelésének ezen értelmezését megerősíti egyrészt a megtámadott ítélet 107. pontja, amelyben a Törvényszék hangsúlyozta, hogy nem méltó semmilyen különleges védelemre a bírsággal szankcionált vállalkozás azon érdeke, hogy „a vele szemben kifogásolt jogsértő magatartás részletei” ne kerüljenek nyilvánosságra, másrészt ezen ítélet 108. pontja is, ahol a Törvényszék rámutatott arra, hogy a fellebbező nem ellenezheti megalapozottan a „PHP-határozatban szankcionált jogsértésben való részvételét részletesen feltáró információk” Bizottság általi közzétételét.

112 Ebből az következik, hogy a fellebbezőnek a jelen ítélet 108. pontjában szereplő érve a megtámadott ítélet 107–111. pontjának téves olvasatán alapul. Következésképpen ezt az érvet el kell utasítani.

113 Ami a fellebbezőnek az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított érvelését illeti, annak vizsgálata azt eredményezné, hogy a Bíróság előzetesen minősítené annak a hasonló érvelésnek a meghallgatási tisztviselő által elvégzendő vizsgálatát, amelyet a fellebbező a közigazgatási eljárás során adott elő, és amelyről – amint az a fellebbezés első jogalapja első részének vizsgálatából kitűnik – a meghallgatási tisztviselő tévesen nem határozott. E körülmények között a Bíróságnak a jelen fellebbezés keretében nem kell állást foglalnia ezen érvelésről.

114 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalap harmadik részét el kell utasítani.

A második jogalap negyedik részéről

– A felek érvei

115 E jogalap negyedik részével a fellebbező arra hivatkozik, hogy az engedékenységet kérelmezők nyilatkozataiból származó szövegrészek az EJEE 8. cikke és a Charta 7. cikke szerinti védelemben részesülnek, és ebből azt a következtetést vonja le, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 121–126. pontjában tévesen utasította el az e rendelkezések megsértésére alapított érvelését. E

tekintetben a fellebbező hangsúlyozza, hogy azokat a nyilatkozatokat, amelyekből a Bizottság által nyilvánosságra hozni tervezett, vitatott információk származnak, az engedékenységi politika keretében tették, és azok nem is léteznének az e politikában való részvétele nélkül. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 125. és azt követő pontjaiban megállapítottakkal ellentétben az ilyen nyilatkozatoknak a 2002. és a 2006. évi engedékenységi közlemény, valamint a Bizottság által kialakított gyakorlat figyelmen kívül hagyásával történő nyilvánosságra hozatalát nem lehet a kartellben való részvétel előrelátható következményének tekinteni.

116 A Bizottság a fellebbezés második jogalapja negyedik részének elutasítását kéri.

– A Bíróság álláspontja

117 Rá kell mutatni arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 125. és 126. pontjában úgy ítélte meg, hogy a magánélet védelmének az EJEE 8. cikkében és a Charta 7. cikkében biztosított joga nem képezheti akadályát az olyan információk nyilvánosságra hozatalának, amelyek – a jelen ügyben közzétenni tervezett információkhoz hasonlóan – valamely vállalkozásnak az uniós kartelljog olyan megsértésében való részvételére vonatkoznak, amelyet a Bizottság az 1/2003 rendelet 23. cikke alapján hozott és ugyanezen rendelet 30. cikkének megfelelően közzétételre szánt határozatban állapított meg, mivel az Emberi Jogok Európai Bíróságának következetes ítélkezési gyakorlata szerint valamely személy nem hivatkozhat az EJEE 8. cikkére a jóhírnevén esett olyan sérelem kifogásolása érdekében, amely a saját magatartásából előrelátható módon következik.

118 Márpedig a fellebbező, noha a jelen fellebbezés keretében arra hivatkozik, hogy a vitatott információk nyilvánosságra hozatala nem tekinthető a szóban forgó kartellben való részvétele előrelátható következményének, semmilyen bizonyítékot nem hoz fel ezen állítás alátámasztására. Amint arra a Bizottság hivatkozott, jóllehet a vitatott információk közvetlen jelentőséggel bírnak a jogsértés tényállási elemei és a fellebbező e jogsértésben való részvétele szempontjából, a fellebbezőnek a jelen esetben szereplőhöz hasonló helyzetben számítania kellett arra, hogy ezek az információk hatósági határozat tárgyát képezhetik, kivéve ha az ilyen információk más címen már védelemben részesülnek.

119 Ezenfelül, amint arra a főtanácsnok az indítványának 172. pontjában rámutatott, a fellebbező nem jelöli meg, hogy a vitatott információk nyilvánosságra hozatala milyen következményekkel járna a magánélet tiszteletben tartásához való jogát illetően.

120 A második jogalap negyedik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

121 Következésképpen a fellebbezés második jogalapját teljes egészében el kell utasítani.

A harmadik, a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésére alapított jogalapról

122 E harmadik jogalap vizsgálata azt eredményezné, hogy a Bíróság előzetesen minősítené a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésére alapított azon érvelés meghallgatási tisztviselő által elvégzendő vizsgálatát, amely érvelést a fellebbező a közigazgatási eljárás során adott elő, és amelyről – amint az a fellebbezés első jogalapja első részének vizsgálatából kitűnik – a meghallgatási tisztviselő tévesen nem határozott. E körülmények között a Bíróságnak a jelen fellebbezés keretében nem kell állást foglalnia ezen érvelésről.

123 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy mivel a fellebbezés első jogalapjának első része megalapozott, hatályon kívül kell helyezni a megtámadott ítéletet azon részében, amelyben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a meghallgatási tisztviselő helyesen állapította meg a vitatott közzététellel szembeni azon kifogások elbírálására való hatáskörének hiányát, amelyeket a fellebbező a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása alapján hozott fel.

124 A fellebbezést ezt meghaladó részében el kell utasítani.

A Törvényszék előtti keresetről

125 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi, és ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez.

126 A jelen esetben a per állása megengedi a határozathozatalt.

127 A jelen ítélet 39–57. pontjában szereplő megfontolásokra tekintettel meg kell semmisíteni a vitatott határozatot annyiban, amennyiben abban a meghallgatási tisztviselő megállapította a PHP-határozat kibővített változatának Bizottság által tervezett közzétételével szembeni, a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvére alapított fellebbezői kifogások elbírálására való hatáskörének hiányát.

A költségekről

128 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

129 E szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

130 Mivel a jelen helyzetben erről van szó, az Evonik Degussa és a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének a 2015. január 28-i Evonik Degussa kontra Bizottság ítéletét (T-341/12, EU:T:2015:51) hatályon kívül helyezi annyiban, amennyiben a Törvényszék abban úgy ítélte meg, hogy a meghallgatási tisztviselő helyesen állapította meg az Akzo Nobel NV, az Akzo Nobel Chemicals Holding AB, az Eka Chemicals AB, a Degussa AG, az Edison SpA, az FMC Corporation, az FMC Foret SA, a Kemira OYJ, a L'Air Liquide SA, a Chemoxal SA, a Snia SpA, a Caffaro Srl, a Solvay SA/NV, a Solvay Solexis SpA, a Total SA, az Elf Aquitaine SA és az Arkema SA vállalkozással szemben indított, az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásról szóló, 2006. május 3-i C(2006) 1766 végleges bizottsági határozat (COMP/F/38.620 – „hidrogén-peroxid és perborát" ügy) részletes, nem bizalmas változatának tervezett közzétételével szemben az Evonik Degussa GmbH által a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása alapján felhozott kifogások elbírálására való hatáskörének hiányát.

2) A Bíróság a fellebbezést ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Bíróság az Evonik Degussa GmbH által előterjesztett, bizalmas kezelés iránti kérelmet elutasító 2012. május 24-i C(2012) 3534 final bizottsági határozatot megsemmisíti annyiban, amennyiben a meghallgatási tisztviselő abban megállapította a jelen ítélet rendelkező részének 1) pontjában szereplő kifogások elbírálására való hatáskörének hiányát.

4) Az Evonik Degussa GmbH és az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Aláírások

i — A jelen szöveg 80., 85., 86., 87. és 97. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.